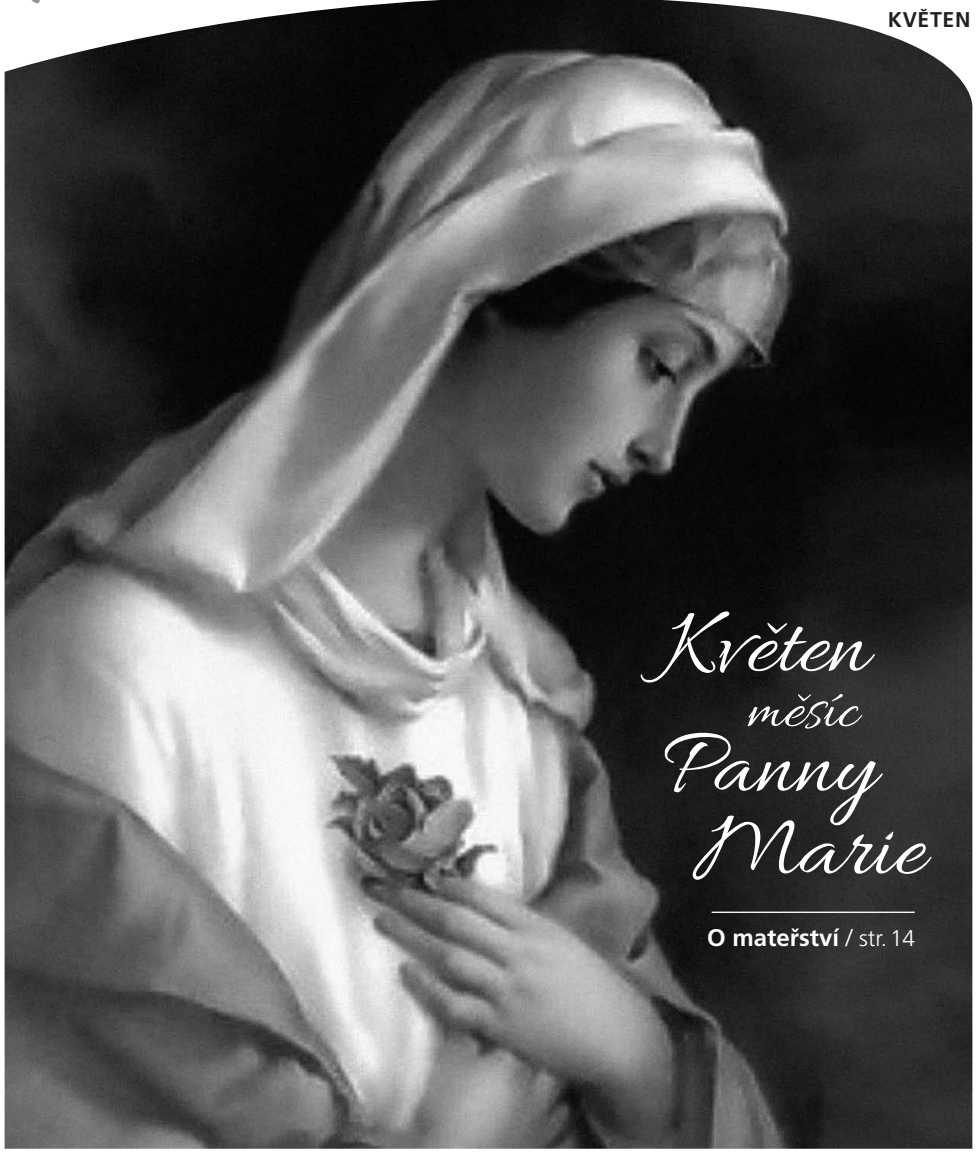

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

5

KVĚTEN

*Květen
měsíc
Panny
Marie*

O mateřství / str. 14

Nově se podívat do nebe...

Před svým jáhenským svěcením jsem trávil povinné exercicie společně s dalšími spolubratry v klášteře premonstrátů v Teplé. Krátce jsem se tam také setkal s jedním z bratrů a po krátkém rozhovoru jsem dostal jeho kresbu. Je na ní krásný pohled prázdnou Celetnou ulicí. Očividně se jedná o vzpomínku z bratrova mládí: nikde žádný turista, domy nejsou ověšeny reklamou a i povrch ulice je pořádně rozbitý. Dokonce tak, že v něm jsou velké kaluže. A právě na tuto kresbu mi padl zrak, když jsem se snažil opět vymyslet něco smysluplného pro toto úvodní slovo Fchodovin.

V jedné z kaluží se na obrázku zrcadí věže Týnského chrámu a nebe nad nimi. V kaluži, která, jak to tak na povrchu městské ulice bývá, není právě nejčistší, nicméně i ta trocha čistoty, kterou v sobě má, ji uschopňuje k tomu, abychom v ní mohli zahlédnout kus nebe. No, nebudu se dále pouštět do fyzikálně pochybných přirovnání a radši se podělím o myšlenku, která mě při pohledu na tento obrázek za dveřmi mé knihovny napadla:

Jak taková louže vznikne? Nejčastěji po pořádném lijáku, dlouho trvajícím dešti nebo dokonce po bouřce. Prostě tehdy, když prší dostatečně na to, aby se voda nevypařila nebo aby se nevsákla do země. Abychom mohli zahlédnout nebe, tak ale musí být už po bouřce, když je nebe už opět projasněné, takže se ve vodě mohou odrazit sluneční paprsky.

Tyhle okamžiky po dešti a v novém slunci mají své kouzlo a alespoň já je mám moc rád. To spojení právě odeznělého nečasu a radosti z nového slunce. A takovéto okamžiky můžeme v nejrůznější podobě zažívat i v našich životech. A řekl bych, že je dobré si jich všimát. Mohou nám totiž pomoci nově zahlédnout nebe. Právě v nějaké té upomínce na přestálý nečas – kaluži se můžeme možná překvapivě, možná nově podívat „do nebe.“

P. František

SLOVO REDAKCE

Při velikonoční vigílii bylo v naší farnosti pokřtěno šest sester a bratrů. Je to pro nás velká radost. Pán se dává poznat a oslovuje lidi v každé době. Během obřadu zazněla i výzva, aby šířili Boží království ve víře a lásce. Sv. Jakub ve svém listě Jak 2,18-19 říká: „Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hroží se toho.“ Snažme se všechny lidi, které nám Pán posílá, vidět Jeho očima. Jeho pohled je plný lásky a slitování. On je neodsuzuje, on jim odpouští, on vidí jejich potřeby, on odděluje hřích od hříšníků. Hřích nenávidí, ale hříšníky miluje. Mějme je rádi, i když jsou nepřijemní. Zkusme v nich vidět to, co v nich miluje Bůh. Věnujme jim náš čas, odepřeme si svá posuzování a odsuzování, věnujme jim kratičkou modlitbu nebo jen pozdrav a úsměv, který se pozná v našich očích, i když musí být ústa zakrytá. I to mohou být naše skutky víry. Skrze naši lásku k nim může Pán přijít a zavolat si je, a kdo ví, třeba budeme mít další sourozence.

Katka

Zamyšlení nad výchovou od jáhna Pavla Urbana

Děti neměly ve starověku žádná práva. Evangelisté nám ukazují, jakou hodnotu měly pro Ježíše. Ježíš je nesmírně miluje. „*Tehdy k němu přinášeli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se; ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně, neboť takovým patří království nebeské. Požehnal jim a šel dál“* (Mt 19,13-15). Srovnáme (Mk 10,13-16), (Lk 18,15-17).

Děti jsou závislé na svých rodičích stejně jako každý člověk na Bohu. Rodiče mají odpovědnost za výchovu, zvláště za křesťanskou výchovu. Jistě to není lehké, na této cestě může stát mnoho překážek. A tady je také důležitá role kmotra, kmotry, kteří mají pomáhat rodičům v náboženské výchově. Má-li se dítě harmonicky rozvíjet, musí se pohybovat v prostředí, kde jsou sladěny mezilidské vztahy, kde dítě cítí klid, pohodu a bezpečí domova. Jeden moudrý pedagog řekl důležitou pravdu: Do čtyř let věku se dítě naučí pro život víc, než mu může později nabídnout univerzita. Dítě získává základ pro celý další život. Svätý Jan Chryzostomus: *Příčinou zloby dětí je naše povrchnost a zanedbávání působení v raném dětství*. Dětem je potřeba se věnovat. Dítě se ptá: „Co je to? Proč to je?“ a potřebuje dostat odpověď vhodnou jeho věku. A pokud to nevíme, je dobré to zjistit a dítěti to následně vysvětlit. Dítě bude mít radost, že rodiče na něho myslí, že ho mají rádi. Nezapomínejme, že pevný, správný základ je položen do 6. roku dítěte. V dnešní době je mnoho rodičů, kteří ustupují před trucovitými, neposlušnými a neukázněnými dětmi většinou tím, že to, co žádají po dětech, raději vykonají sami.

Rodiče se často bojí děti trestat, a ještě víc se bojí cokoliv po dětech požadovat. Každý spor, ve kterém vítězí dítě nad rodiči, znamená zesílení chuti tyranizovat vlastní rodiče. Jestliže dítě neposlechne, naučí se rozkazovat. Pod pojmem poslušnost se nerozumí věčné požadování „musíš, nesmíš“, nýbrž radostné plnění všech malých povinností, které vytvářejí z dítěte člověka milého, ochotného. A k tomu je potřeba, aby rodiče byli důslední a zásadoví. Mnoho rodičů si myslí, že jejich hlavní výchovatské úsilí končí odchodem dítěte do školy. To je zásadní

chyba. Domácí výchova zůstane ve všech případech tou nejdůležitější. Základní úlohou matky je vypracovat v dítěti pojem Boha, protože jediné matka dokáže rozšiřovat dítěti úměrně jeho vztah k nadpřirozenému. Proto matka sama pochopí, jakým způsobem je možno měnit příliš dětské názory za dospělejší, kde víra přechází z naivity v životní potřebu. K tomu není škola se svým masovým přístupem k dětem ani v nejmenším uzpůsobena. Jedině matka rozumí duši dítěte. Přesto má nesmírný význam, aby dítě navštěvovalo hodiny náboženství. Hodiny, kde se vytváří krásné společenství, dítě přijímá nové poznatky, důležité hodnoty pro celý svůj život. Každému dítěti jsou otevřeny dveře a je jen na rodičích, aby dítě mohlo vstoupit a seznámit se s křesťanskou naukou.

Jedním z velmi důležitých úseků ve výchově dětí je **naučit je modlitbě**. Znamená to, že je naučíme nejdříve se ztišit a pak hovořit. Mluvit s Bohem. Nelze toto opomenout. Znamenalo by to nepochopit podstatu lidské duše směrem k Bohu. *Modlitba je hlubokým pohledem, kterým se přelévá láska* (Terezie Ježíšskova). Bůh mě miluje a já Jej mohu milovat rovněž, ale chci v tomto projevu zůstat neustále. Můj vztah k Bohu znamená především iniciativu, jak z mé strany, tak ze strany Boží. Bůh jako by čekal, chce nás slyšet. Jak je to krásné, když hoch nebo dívka cítí, že Bůh touží po našem slovíčku – hned po probuzení, při úspěších přes den. Tenkrát, když chybujeme, ale i tehdy, když je nám dobře a chceme Mu jen za vše poděkovat. Modlím se proto, že jsem zahrnován láskou, jinak by můj vztah k Bohu nebyl pravdivý. Znamená to pro mne, že se učím, jak vyjít ze sebe, ze své osobnosti. Učím děti, jak nemají myslet jen na sebe, jak se mají dát jakoby napospas Božímu pohledu, obětovat Mu všechno své i sebe, a tím se s Ním spojit. Základem musí být živá radostná víra, chvála a dík. Proto před dětmi budeme s velkou uctivostí vyslovovat zvolna svůj vztah k Otci v modlitbě Otčenáš. Tato modlitba nás učí, jak máme myslet nejdříve na jiné. Mít rád, mít lásku znamená být odhodlán odevzdat se činnosti Boží. K tomu neexistuje žádná šablona, nejsou žádné učené řeči, každý z nás se dovede vyjádřit, jak se nabídnout a odevzdat. Musí to vycházet ze srdce. Slovy nikdy nevyjádříme to, co opravdu zamyšlíme. Učme trpělivě dívky i hochy, aby si dodali odvahu svou vůli podřídit vůli Boží. „*Hleďte nejdříve království Boží, a všechno ostatní vám bude přidáno*“ (Mt 6,33). Modlitba není

prosazování sebe, ale respektem, že je tu vůle Boží. Zdůrazňujeme dětem, že modlitba je komunikací s Bohem. Učme děti, aby dokázaly přistupovat ke komunikaci s Bohem skrze život a utrpení Kristovo. Modlitba nás uvádí do tajemství Boží lásky. Modlitba vyžaduje soustředění a odmítnutí všeho vnějšího. Jen v Bohu nalezneme tvůrčí pramen, který každou osobnost dokáže osvěžovat. Je to plné probuzení našeho bytí. Otevřeme-li se svému Bohu, přiblíží se i On k člověku. Modlitbou se už i malý človíček umístí tam, kam patří podle plánu stvoření. Vzdává díky za pouhou svoji existenci, přijímá stejný rytmus s Bohem. Člověk, který se nedokáže modlit, je jako by byl jenom karikaturou na obrázku. Modlící se člověk je skutečným bojovníkem. Modlitba mu dodává lehkosti rukou i nohou. Svatá Terezie zdůrazňuje, že modlitba je písní, která vyzpívá nadšení srdce. Je to pohled, který opřeme k nebi, výkřik nadšení, proud lásky a radosti. Modlit se znamená myslet na Boha a na Jeho lásku ke mně. Každá dobrá modlitba přináší klid a uspokojení. Modlitbou může být četba nebo volnější rozjímání nebo prosté odevzdání: Bůh je zde a hledá mě.

Vedme děti k tomu, aby rády četly životopisy světců. Modlitba nám má ukázat pravý ideál křesťanského života. Ústa mají zvěstovat jenom to, čím žije srdce! Pane, nauč mě konat tvou vůli, protože ty jsi můj Bůh. Modlitba je nutná pro každou aktivitu, kterou děláme ve svém životě. Kdo je spojen s Bohem, s tím Bůh spolupracuje.

Učme děti již od útlého věku také úctě k matce Boží, Panně Marii, aby si uvědomily její dobrotu a mocnou přímluvu. Tak jako u každé maminky, ani zde není na místě mnohomluvnost. Nechme ji působit, jak slyšíme v Písmu svatém: „*Co vám Ježíš přikáže, učňte*“. Úctou k Matce Boží se děti naučí zvláště projevovat úctu k dívce, k ženě. A ta je zvláště dnes potřebná! Učme se u Matky Boží jednoduchosti, abychom tak správně přistupovali k Bohu. Vždyť Bůh není pouze naším důvěrníkem, ale je to všemohoucí Pán života a smrti, který čeká na náš první krok, kterým se mu přibližujeme. Přeji vám hodně radosti ze svých dětí, vnoučat.

Ať je váš život Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

*„Nechte děti
přicházet ke mně...“*

(Lk 18,15-17)

K naší farnosti neodmyslitelně patří pan Václav Audy. Jsme moc rádi, že se po těžké operaci tak rychle zotavil. Využila jsem toho a v úterý poprosila o rozhovor, který se za milé přítomnosti jeho paní hned v sobotu uskutečnil. Přinesli s sebou nejen příjemnou atmosféru, ale také darovaný kalendář s fotkami, což ocenil hlavně náš grafik Josef.

*Neztraťme Boha,
Pannu Marii
a lásku k lidem...*

*S manželkou Marií
a dcerou Editou*

• **Pane Audy, kdy a kde jste se narodil? Do jak početné rodiny?**

Narodil jsem se 15. září 1946 v Pozořicích u Brna. Celkem nás bylo 11 sourozenců. Nejstarší byl Staník, ten zemřel do roka v roce 1940. Potom se narodil Antonín, ten se stal knězem, narodil v roce 1942. Pak Jiří, který se narodil v roce 1944, ale utopil se ve 13 letech. Pak jsem se narodil já. Po mně Pavel v roce 1948, ten zemřel před sedmi roky. Pavel má syna kněze, jmenuje se Vít Audy a slouží ve Frýdlantu. Dále se narodil v roce 1951 Josef, který žije na Moravě. V roce 1954 se narodila sestra Marie, která asi v roce 1971 emigrovala do USA – má tři syny. Po ní se narodil Petr v roce 1956, který zemřel jako dospělý. Pak opět Jirka, ten se narodil v roce 1958. Jako poslední se narodila dvojčata Helena a Jan v roce 1959, bohužel Jan zemřel, když mu bylo 60 let.

• **No teda, to jsem nečekala! Jak rodiče zvládali se o vás všechny postarat? Měli jste hospodářství?**

Otec byl instalatér a pak v důchodu dělal hrobaře na místním hřbitově. Měli jsme nějaká pole, maminka na nich pracovala a jinak měla samozřejmě práce dost kolem dětí.

• **Kolika let se maminka a tatínek dožili?**

Maminka se narodila v roce 1914 a zemřela v roce, kdy se nám narodil syn Dan, tj. 1986, tatínek se narodil v roce 1912 a zemřel, když mu bylo 78.

• **Do školy jste tedy chodil v Pozořicích, a kam potom?**

Ano, vychodil jsem základní devítiletou školu v Pozořicích, potom jsem se vyučil jako telefonní

mechanik a zůstal jsem v oboru. Montovali jsme telefony a telefonní ústředny v jednotlivých firmách.

• **Předpokládám, že jste od narození vyrůstal v katolické rodině...**

Jako malý jsem rád ministroval v Pozořicích. Večer jsme se s rodiči celá rodina modlili. Vyrůstali jsme v té době v klasické věřící rodině na Moravě.

• **Máte nějakou vzpomínku z dětství?**

Asi jako šestiletý jsem chodil s páterem zapátrávat lidi a vybavuje se mi lucernička se zvonečkem. Když jsme šli z kostela za umírajícím s nejsvětější svátostí, zvonil jsem tím zvonečkem a někteří lidé se křížovali a poklekali. Nebo případně pro nás do školy přišel během dopoledne kostelník a vytáhl třeba tři kluky na ministrování při pohřbu. My byli rádi, že jsme se „ulili.“

• **Měl jste někoho, kdo byl pro vás vzorem na cestě k Bohu?**

Velký vliv při mém duchovním dospívání na mě měla teta Jiřina, která byla řádová sestra u premostrátek (byla to sestra tatínkova) a já jsem si s ní během vojny dopisoval. Řešil jsem s ní vlastně všechno možné, co mě trápilo, a ona mi vždycky dobře poradila. Když bylo něco víc na řešení, poradila se s P. Hroznatou Svatkem.

• **Vyrůstal jste vlastně v době vlády komunistů. Vnímali jste jejich vliv na lidi?**

Mého otce si v Pozořicích vážili, i když byl jako křesťan vlastně nepřítel vlasti. On dokonce prohlásil: „Komunismus odsuzuji a nesnáším, ale s komunistou bych se rozdělil o poslední krajíc chleba.“ Jeho

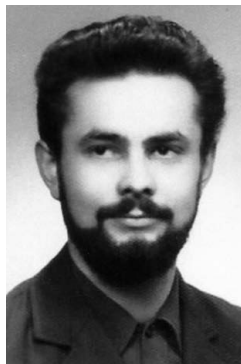
Se sourozenci, 1959

příbuzný byl starosta – komunist – ale jedině jeho chtěl na rady, protože věděl, že to myslí upřímně a je moudrý.

Můj bratr Toník studoval na jedenáctiletce a věděl se, že by chtěl být knězem. Ale ředitel Rajmund Habřina prohlásil, že jedině přes jeho mrtvolu. No, co myslíte? Do tří neděl zemřel.

Na učiteli jsme měli napsat slohovou práci na téma „Škodlivost náboženství pro mladou generaci.“ Měli jsme osnovu a já začal podle ní psát pro režim vhodné myšlenky. Ale soudruh učitel to viděl a řekl, že musím napsat svůj názor. Otočil jsem proto list a začal psát. Soused mi řekl, že takhle se nevyučím. Na příští hodině soudruh učitel prohlásil, že moji práci nebude klasifikovat. Ale od té doby si mě začal vážit a někdy se stalo, že mě dával za vzor i ostatním.

Svatba, 14. 11. 1970

• Jak jste se seznámili s paní?

Bratr Toník nastoupil v roce 1967 do Žatce jako kaplan po vysvěcení, jednou jsme za ním s bratrem Pavlem přijeli na návštěvu. No a tam jsem se seznámil s Riou (Marií, mou budoucí paní) a můj bratr se seznámil s jinou slečnou, kterou si také vzal. V té době jsem byl na vojně v Týně nad Vltavou a začal jsem si s ní dopisovat. Dva roky jsme si dopisovali a viděli se jen třikrát během vojny. Rie v té době bylo 17 a mně 21. Po vojně jsme usoudili, že na svatbu nejsme vyzrálí a připravení, a tak jsme se rozešli.

Za dva roky byla Ria nemocná silnou angínou a měla vysoké horečky a v těch horečkách, jak mi řekla, jsem se jí prý zjevil už s vousy, i když mě takového neviděla. V tom snu jsem jí něco hezkého říkal. To ji vedlo k tomu, že mi napsala dopis, ve kterém vyjádřila, že bychom se mohli dát dohromady. Já jsem se rozhodl ji navštívit a vysvětlit jí, že jsme vlastně už od sebe.

Mezitím ale Ria odjela na dovolenou a já ji hledal u jejích rodičů. Poprosil jsem proto bratra Toníka, aby mě za ní odvezl. Nakonec jsme zbytek její dovolené strávili spolu. Na konci bylo vše jinak, než jsem původně zamýšlel, a vraceli jsme se cestou už i za Toníkem, abychom s ním domluvili termín svatby. (To bylo v říjnu.)

• Kde a kdy tedy svatba byla?

Chtěli jsme se vzít ještě před adventem (v adventu to nebylo dovoleno), abychom mohli Vánoce trávit už spolu, termín byl stanoven na 14. listopadu 1970, ale ne v Žatci – bydlišti nevěsty. Kvůli mé velké rodině byla svatba v Pozořicích.

• Jak to bylo s bydlením?

Bydleli jste u rodičů?

Rovnou jsme šli do svého. Koupil jsem totiž od jedné vdovy její letní chalupu v Pozořicích, kterou jsme si po svatbě celou opravili.

• Kolik se vám narodilo dětí?

Tomáš se nám narodil v roce 1971, potom Edit a v roce 1974 a pak Daniel v roce 1986.

• Jak jste se dostali z Pozořic do Prahy?

Začali jsme shánět byt v Praze jako „migranti“ z jiného kraje. Oni potřebovali posílit Prahu mladými rodinami. Dostali jsme byt na Jižním Městě a po revoluci jsme ho mohli odkoupit do osobního vlastnictví. Takže jsme sem přišli v roce 1979.

• Ocitli jste se v novém prostředí, jak jste se zapojovali do naší farnosti?

Nejdříve jsme jako rodina chodili na Spořilov, a tam se ukázalo se, že P. Mareček pracoval s mou sestrou Helenou v Brně ve Šlapanicích. Pak, když Tomáš vyrostl, ministroval u P. Šulce. Když jsme se přestěhovali, chtěli jsme, aby Tomáš chodil ve škole na Spořilově na náboženství. Ale aby mohlo být náboženství každý týden a ne ob týden, muselo být přihlášeno 15 dětí. Tomáš byl patnáctý, ale musela z Pozořic přijít podepsaná přihláška z předchozího roku, kde chodil do první třídy.

Pak se děti také scházely v různých bytech jako společenství ministrantů a Edit a chodívala do Kunratic. P. Šulc jim říkal, že mají chodit po dvou a neříkat, že se učí náboženství, ale že si chodí ke kamarádovi hrát.

Se synem Tomášem

• Kolik máte vnoučat?

Máme dvě od Tomáše a dvě od Dana.

• Jak začala vaše služba v naší farnosti?

Když jsem byl v důchodu a zrovna umřel bratr Toník, řekl jsem si, že budu pro církev něco dělat, začal jsem tedy ministrovat. Později mě oslovila paní Samková, jestli bych se u sv. Františka nemodlil desátek růžence. To jsem souhlasil. A postupem času byla větší potřeba kostelníků, tak jsem tuto službu začal dělat, nejdříve právě u sv. Františka, a když se otevřelo KCMT, tak i tam.

• Kdy jste začal sloužit také v Domově seniorů v Donovalské ulici?

Asi v roce 2013. Nejdříve jsem chodil jako ministrant s P. Součkem jednou za dva týdny v sobotu. Potom jsme se začali střídat a já podával sv. přijímání tu druhou sobotu. Ale abych nemusel pokaždé přijímat zvláštní pověření k této službě, udělal jsem si kurs pro akolyty. V současné koronavirové době nelze tuto službu vykonávat a vzhledem k mé zdravotní situaci jsem to musel přerušit.

• Co se stalo?

V den 50. výročí naší svatby (14. 11. 2020) v sobotu jsem cestou ráno šel pěšky na mši svatou a někde upadl, ani nevím, jestli jsem se sám zvedl. Ale vůbec si nevzpomínám, jak jsem se do kostela dostal. Normálně jsem ministroval, a pak šel domů. Raději jsem v pondělí zašel k doktorovi, jestli není potřeba nějaké vyšetření. Paní doktorka mi zavolala rychlou. V nemocnici mi zjistili jako vejce velky mela-

nom (zhoubný agresivní nádor) na levém oku. Pan doktor říkal, že kdyby se to nezjistilo včas, měl bych tak půl roku života. Čekala mě pak za 8 dní operace a téměř denně šest týdnů jsme jezdili na převazy.

• Máte nějaký oblíbený citát?

V dětství jako ministranti jsme chodili přát kněží a já si pamatuji tento úryvek z písničky:

„Když zlaté mládí pomine, neznáme službu svou, věrnost Bohu vám zde, Domine, slibujeme s myslí upřímnou.“

• Děkuji i za zpěv. Jak se snažíte žít s Pánem Bohem a co byste vzkázal ostatním?

V Pozořicích na misijním kříži jsem vždycky četl nápis: KDO SETRVÁ AŽ DO KONCE, SPASEN BUDE, L.P. 1915. To bychom měli mít vždy na paměti.

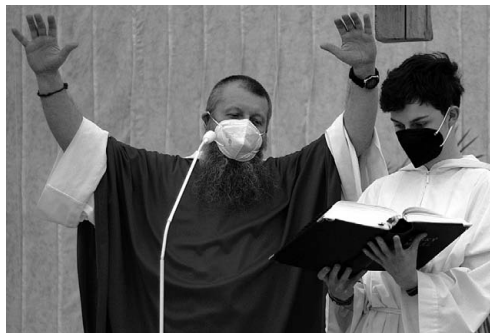
Abychom se snažili žít podle svého svědomí a neodešli od Boha a Panny Marie. Neztratili lásku k lidem. Miluj svého bližního, to je vlastně přikázání. Když někdy zaváháme, abychom se nebáli vrátit do náruče Boží a Panny Marie jako marnotratný syn.

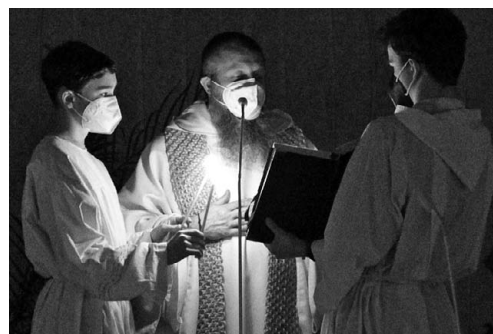
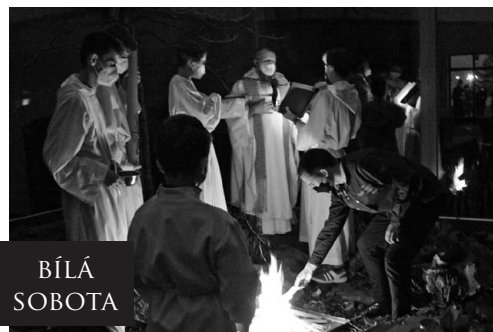

Svatba syna Daniela

Děkuji za milý čas strávený s vámi a s vaší paní. Hezky nám to uteklo a bylo mi s vámi příjemně. Přejeme vám, ať se brzy douzdravíte a máte ještě dlouho dostatek sil dělat vše, co vás baví a k čemu se cítíte být veden.

Katka

SVĚTICE MĚSÍCE

V tomto měsíci maminek nemůžeme nezmínit svatou Zdislavu. Své mateřství rozšířila ze svých dětí i o celý svůj kraj. Kromě jejího svátku, který slavíme 30. května, jsme si loni připomínali i krásných 800 let výročí jejího narození. Jablonné, Lemberk i Zdislavina studánka jsou skvělým místem pro malou rodinnou pouť.

Svatá Zdislava z Lemberka (patrně 1220 Křižanov – 1252 Lemberk) byla **česká šlechtice**ná a **zakladatelka klášterů a špitálů**. Její otec byl Přibyslav z Křižanova na Moravě a matka Sibyla, původem ze Sicílie, která přišla do českých zemí s Kunhutou Štaufskou, nevěstou krále Václava I. Zdislava měla několik sourozenců – dospělého věku se dožily sestry Alžběta (nebo-li Eliška), provdaná za Smila z Lichtenburka, a Eufémie, manželka Bočka z Obřan. O jejím mládí nevíme prakticky nic, je třeba zmínit velmi vřelý vztah jejích rodičů k duchovnu a katolické církvi, takže je teoreticky možná její výchova v některém z moravských klášterů, nebo alespoň jejich vliv na Zdislavinu výchovu. Pan Přibyslav, který byl v Brně purkrabím, měl ve správě Brněnský hrad a sídlil na hradě v Křižanově, si Sibylu vzal jako mladou vdovu po panu Bohušovi. V r. 1238 se Zdislava provdala za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Její muž byl rytířem, zdobeným válečnou slávou, s křížáckým zánícením pro věc náboženství. Rovněž ho lze považovat za blízkého důvěrníka krále Václava I. Narodili se jim snad čtyři děti: spolehlivě doložení synové Havel, Jaroslav a Zdislav a snad i dcera Markéta, o níž se zmiňuje pouze Žďárská kronika.

Zdislava byla zřejmě ráznou a energickou ženou. Její jméno je spojováno s dominikánskými kláštery v Turnově a v Jablonném v Podještědí, zde zároveň se špitálem, do kterého, navzdory svému vysokému postavení, osobně docházela a nemocných se ujímala. Zemřela předčasně přibližně v 33 letech, tradovanou tuberkulózu antropologický výzkum nepotvrdil. Pohřbena

byla v kostele sv. Vavřínce v Jablonném, jehož stavbu začala, dokončení stavby se ale nedožila. S radostí navštěvovala často chudé, jako by v nich očima víry viděla trpícího Ježíše. Zákon lásky k bližnímu byl náplní jejího života podle evangelia. Mateřsky cítila hlavně s těmi nemocnými a zraněnými, kteří byli upoutáni na lůžko nebo byli postiženi jakýmkoliv neštěstím a pohromou. Podle Dalimilovy kroniky dokonce snad křísila mrtvé, vracela zrak slepým a uzdravovala chromé i jinak nemocné. Osvědčila se v době vzpoury proti Václavu I. v letech 1248-49, kdy země trpěla občanskou válkou a její muž Havel byl po boku Václavově. Zvládla zabezpečení hradu, starost o všechny obyvatele i o hladovějící uprchlíky z vypálených vesnic. Ošetřovala, léčila, přitom šířila kolem sebe klid a důvěru. Sama si odříkala vše, co jen bylo možné. Žila s Kristem v celém svém životě, nejen v modlitbě, rozjímání nad Písmem svatým, účastí na bohoslužbách a přijímáním svátostí. To byly jen zdroje, které ji posilovaly. Příkladným životem získávala i druhé, především svého muže, s jehož svolením se stala **domi-**

nikánskou terciářkou a už i předtím s ním mnohé dokázala vykonat. Pohřbena byla v dominikánském kostele v Jablonném, kde se její ostatky dochovávají dodnes. Zkoumány byly i antropology, kteří potvrzují věk úmrtí krátce před dosažením 33 let. Její lebka byla v opraveném barokním relikviáři uložena do postranního oltáře v chrámu sv. Vavřince. O její beatifikaci požádal již v roce 1849 litoměřický biskup Augustin Bartoloměj Hille, avšak bezvýsledně. Roku 1895 byl zahájen proces blahorečení Zdislavy. Impulzem pro beatifikaci byla aktivita faráře z Jablonného v Podještědí Josefa Tschörche, který požádal o potvrzení nepamětného kultu paní Zdislavy z Lemberka. Ve spolupráci litoměřického biskupa Emanuela Jana Schöbela, litoměřického kanovníka Josefa Štěrbý a litoměřického dominikána Benedikta Kunderátů byly vykonány všechny potřebné práce pro beatifikaci. Proces beatifikace byl dokončen 6. září 1900 a dodán Kongregaci pro svatořečení do Říma. Kongregace vyjádřila souhlas k procesu 27. srpna 1907 a papež Pius X. 28. srpna 1907 Zdislavu z Lemberka blahorečil.

Roku 1995 byla papežem Janem Pavlem II. uznána za svatou (byl uznán zázrak uzdravení MUDr. Františka Straky; v roce 1989 se jeho příbuzní modlili ke Zdislavě a MUDr. Straka se probudil z klinické smrti). 21. května 1995 papež Jan Pavel II. při své návštěvě České republiky na stotisícovém shromáždění na letišti v Olomouci-Neředíně svatořečil blahoslavenou Zdislavu z Lemberka spolu s blahoslaveným Janem Sarkanderem. Na žádost litoměřického biskupa Josefa Koukla byla prohlášena v témže roce za hlavní patronku litoměřické diecéze a její hrob v Jablonném v Podještědí je diecézním poutním místem.

Roku 2002 vydala ČNB k 750. výročí úmrtí Zdislavy pamětní stříbrnou minci v hodnotě 200 Kč.

Díla inspirovaná paní Zdislavou:

- **V erbu Ivce** – román Aleny Vrbové, 1977
- **V erbu Ivce** – film režiséra Ludvíka Ráží podle stejnojmenného románu, 1994
- **Zdislava a ztracená relikvie** – román Vlastimila Vondrušky, 2003
- **Svatá Zdislava** – oratorium skladatele Miloše Boka, 2001
- **Paní Zdislava z Lemberka** – báseň Marie Dolistové přeložená do šesti jazyků, 2009

- **Zdislava z Lemberka** – kantáta z cyklu České nebe Jana Zástěry na text Marie Dolistové, 2008
- **Já vládnu pouze láskou** – kantáta Jana Zástěry k oslavě výročí 800 let od narození sv. Zdislavy na text Jana Matouška, 2020.

*Blanka, podle Wikipedie
a www.catholica.cz*

sváteční krátké počtení

VYBRAL CHARLES TVRZŇÍK

Dary Ducha

Dary Ducha svatého jsou: moudrost, rozum, rada, síla, vědění, zbožnost a bázeň Boží.

Moudrost v nás působí Duch svatý, abychom věci viděli Božíma očima.

Duch svatý tedy činí křesťana „moudrým“. Nikoliv však v tom smyslu, že člověk pak má odpověď na všechno, všechno ví, jak Bůh jedná, pozná, co je Boží a co nikoli; má moudrost, kterou našim srdcím dává Bůh. Toto je moudrost, kterou nám dává Duch svatý a všichni ji můžeme mít. Jen o ni musíme prosit Ducha svatého.

Pomyslete na maminku, která je doma s dětmi. Když dělá jednu věc, už myslí na druhou, jde od jedné věci k druhé a řeší problémy s dětmi. Když se maminky unaví a křičí na děti, je to moudrost? Je moudré – ptám se vás – křičet na děti? Co říkáte – je to moudrost? Nebo ne? Není! Když však maminka vezme dítě a něžně mu něco vytkne slovy: „To se nedělá proto a proto...“ a trpělivě mu to vysvětluje – je to moudrost?

Ano! A to nám v životě dává Duch svatý. Podobně např. v manželství, když se manželé pohádají, a pak se na sebe ani nepodívají nebo se dívají jen úkosem – je to moudrost Boží? Ne! Když však řeknou: „Dobře, bouře přešla, udobříme se,“ a vykoučí dál v pokoji – je to moudrost? Ano! Toto je dar Moudrosti. Kéž přijde do našich domovů, kéž přijde k nám všem!

(Podle papeže Františka)

Krěten - měsíc Panny Marie

Čím je nám Maria nejbližší? Patrně svým mateřstvím, to je přece cosi, co důvěrně známe všichni. A v nejkrásnějším měsíci v roce, v rozkvetlém máji, ho můžeme mít před očima hned v několika svých aspektech. Mariino duchovní mateřství a lidské mateřství našich maminek, které o druhé květnové neděli slaví svůj svátek. Maminka... To je přece dětství a tolik důležitý základ života každého z nás... Také obrovská Boží důvěra... Úkol, který se někdy zdá nad naše omezené síly...

Položili jsme několika zkušeným maminkám z farnosti jednoduchou otázku:

„Co je pro Tebe na mateřství jedno z nejtěžších a naopak jedno z nejkrásnějších?“

■ Na mateřství bylo pro mě krásné prožívat vývoj dítěte od prvopočátku v mateřském lůně až po vznik samostatného jedince. Asi nejkrásnější okamžik pro mě je, když dospělá „dítě“, které už mámu téměř nepotřebuje, přijde a třeba mě pohladí nebo obejmeme a vrcholem je, když řekne: „Mám tě rád/a.“ Těžké na mateřství pro mě bylo období dospívání, kdy je třeba dítěti poskytnout určitou přiměřenou volnost, ale na druhou stranu jasně nastavit hranice, za které se nemůže. Řekne se to snadno, ale při realizaci nastává složitost ve vystižení té přiměřenosti. Hodně těžké to je pak v situaci, kdy každý z rodičů to vidí jinak. Nejtěžší pro mě bylo, když přes veškerou snahu o výchovu ve víře, si „dítě“ nezvolí cestu po boku s Ježíšem. Nicméně vím, že není všem dnům konec a že marnotratní synové jsou při návratu vítáni s otevřenou náručí. (DK)

■ Co je pro mě nejtěžší na mateřství – jak děti odrůstají, tak jim nechávat svobodu a do všeho jim nekecat. Nechat je nést díl své zodpovědnosti. Umět je pomaloučku pouštět do světa a křečovitě je nedržet. Těžké je vidět, že si některými rozhodnutími komplikují život.

Co je nejkrásnější? Vzpomínám na to, když se poprvé pohnulo dítě v mém břiše – to je opravdu něco, co se nedá popsat. A co mě asi potěšilo nejvíce, když tady v té době dokážou říci, že si váží toho, co pro ně dělám a jak se o ně starám. A že mě mají rádi, i když jsem prý praštěná (a lepší to prý už nebude). Bůh pro mateřství (a to nejen to tělesné) roztáhne srdce. (VH)

■ Na mateřství mi přijde nejtěžší vlastně mateřství přijmout jako samotné. Přijmout Boží plán se mnou jako s matkou a nechťt do toho cpát samu sebe. A nejkrásnější je uvědomit si to, že Bůh mi věří natolik, že si mě vyvolil, abych byla matkou a starala se o děti Jím svěřené. A když mi děti říkají, že jsem nejlepší maminka na světě, že mě mají rádi :-). (MM)

■ Nejkrásnější na mateřství:

- úžas nad darem každého nového stvoření, pokaždé nové Boží překvapení;
- údiv nad tím, že i když mám 5 dětí a jsou z jednoho „hnízda“, přesto každý je velký originál;
- mnoho malých i velkých radostí, ale i starostí,

- bez kterých bych ty radosti někdy tolik neocenila;
- objevování schopností manžela být dobrým tátou našich dětí;
 - poznání, že děti vychovávají i mne;
 - společenství rodin s dětmi, kde je možné sdílet radosti i selhání;
 - stálá spolupráce s Bohem, když jsou děti malé i pak velké;
 - radost z toho, že děti, i když mají své rodiny a děti, se cítí dobře spolu a i s námi rodiči.

Nejtěžší na mateřství:

- ustat cvrkot, i když člověk má dojem, že už nemůže;
- přijmout to, že není vše podle představ mých či někoho jiného;
- uhlídat si aspoň chvilku času pro sebe;
- snaha mít ráda všechny stejně, aby se někdo necítil upřednostněný či odstraněný;
- nezranit nevhodným slovem či skutkem;
- když děti, starší či dospělé, prožívají složité situace, nekomentovat to, jen prosit a čekat, jestli samy projeví zájem o pomoc či radu. (JF)

■ Mateřství je obtížné a nemyslím si, že se někdo může připravit na situace, které v tomto období nastanou. Myslím, že mateřství a výchova dětí je jedno z nejtěžších v životě.

Připravujeme další životy do vkročení do dospělosti. Být maminkou je občas pořádný „záhul“, ale zároveň nejkrásnější dar v podobě dětí, které vidím šťastné a spokojené v každém věku života. (MZ)

Milé maminky, děkujeme vám všem, jež pečujete o svěřené životy tady na zemi, ale i vám, které se za nás přimlouváte už z Boží náruče. Vám, které jste nás zrodily a vychovaly, ale i vám, které jste nás podporovaly svými modlitbami, radami či pomocí. Závěr měsíce ještě připomene, že se Maria svou láskou a péčí i přes velký Boží úkol neuzavírá pouze ve své rodině, nýbrž se zaměřuje na potřebné, když spěchá do hor pomoci Alžbětě. Také svátek paní Zdislavy nabízí obraz mateřské lásky, která daleko překračuje hranice domova... V rodinách se rodí vzájemná láska, jež se může/přelévá dál. Kéž na této cestě s Boží pomocí a Mariinou přimlouvací vytrváme.

Blanka

Ohlédnutí za Velikonocemi s P. Michaelem

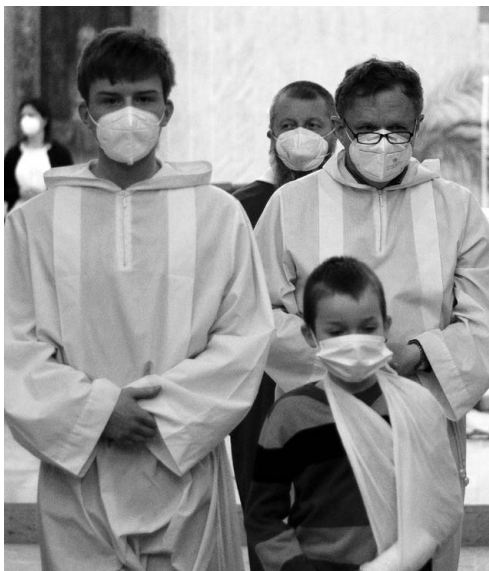

• Michaeli, už jsi zažil řadu oslav velikonočních svátků. Jak jsi prožíval ty letošní?

Když to vezmu z hlediska vnějšího – prostě spousta „vopruzu“ okolo – jako rezervace (chudák František, ještě že ho mám) nebo do poslední chvíle nejistota, co vlastně bude možné. A když to vezmu z hlediska obsahu, tak vlastně „normální Velikonoce“. Obsah je totiž stále stejný. A omezení jen vnější mi nemůže ukrást obsah. To, co mi samozřejmě chybělo, bylo naše plné společenství. Ale to, co na mne enormně dýchlo, byla naděje.

• Loňské Velikonoce již byly covidem značně ovlivněny. Pomohla vám s Františkem zkušenost minulého roku v přípravě letošních svátků? Co pro Tebe uplynulý roční mezidobí znamená? Přineslo i něco dobrého? Něco, co by mělo zůstat trvale?

No víš, my jak se stěhujeme z farnosti do farnosti, tak to máme každou chvíli jinak. To je na jednu stranu zátěž, na druhou stranu je to velké cvičení v pružnosti, jak se věci dají dělat jinak. Jestli to přineslo něco dobrého, napoví čas. Samozřejmě situace ničím dobrým nebyla, ale každý z nás mohl vyškrábnout další rovi-

nu, v níž se lidství a křesťanství dá žít. Pro nás kněze by jistě mělo zůstat jako nová dovednost objevení mediálního prostoru jako místa zvěstování evangelia. A pro lid obecný jako celek schopnost spojit se s Bohem, i když ne na mši. Přítomnost Krista v Božím slově je přeci stejně reálná jako v eucharistii.

• Rezervační systém na oslavy tridua: Kromě řešení technikálií se na něj dá pohlížet i jako na určitou formu podělení se o dobro. Jako se první křesťané dělili o potřeby k životu, tak i my, protože jsme všichni spolu v „kontaktové“ nouzi, se do jisté míry bratrsky dělíme o účast na největších svátcích. Zaznamenali jste nějakou zpětnou vazbu?

Zpětnou vazbu jsem asi neměl žádnou, takže asi dobrý. Protože když něco funguje, fungují lidé jako František Nebojsa z Fimfára. Nemluvil, protože nebyl důvod ke stížnostem. Registroval jsem jedno negativum, jak se někteří snažili předběhnout ty ostatní, získat privilegium v tom, aby přesně věděli, v kolik bude odkaz k rezervaci, aby oni byli ti, kdo si to obsadí. Takže máš pravdu, ale pokud má v sobě někdo sobectví, nepředěláš ho, dokud mu to nedojde. Proto jsme zakázali dublování, a bylo to dobře. Ale v zásadě to dle všeho zafungovalo správně. Takže jedno velké poděkování bratřím a sestrám, kteří to vzali za správný konec: Jsem na vás hrdý a vděčný.

• MŠMT hovoří o deseti tisících dětí, které při distanční výuce „vypadly“ ze systému. Máš dojem, že i v naší farnosti takto někdo „zmizel“?

Bohužel ano. Jednoduše nemám s Františkem možnost všechny obvolat, zkontaktovat atd. U malých dětí je to spíš věcí dospělých, jestli zůstali v kontaktu nebo ne. A je také pravda, že se nám podařilo být v kontaktu víc s ministranty a mladé holčičky začaly hrát na jedné mši na kytary atd.. Spousta těch, kdo byli doteď anonymní, se odvážilo vystoupit z anonymity. Bohudíky.

• Pamatuji si ještě ze svého pedagogického působení, že stát před lidmi, k nimž máš mluvit nebo s nimi cokoli společně zažívat, takto rozptýlenými v prostoru, je dost nepříjemné. Navíc v rouškách jsme ochuzeni o důležitý oční kontakt. Jak se s tím vyrovnáváš?

Blanko, těžko. Ale když není zbylí, tak jdeš a tvoříš. Stojí to vlastně trochu víc přípravy.

• Podělíš se s námi o svou nejsilnější vzpomínku na Velikonoce z dob dětství či dospívání a potom již ze svého kněžského působení?

Já jako „starý pyroman“ miluji od mládí velikonoční oheň a slavnost velikonoční svíce s následnými křty.

• A na závěr – Velikonoce ještě nekončí, takže – co můžeme my všichni udělat pro posílení našeho společenství a sounáležitosti? A jak si uchovat velikonoční osvobozující radost, aby nám nezevšedněla?

Pro společenství?

1. Zajímat se zdravě o druhé.
2. Mít opravdové přátelské vztahy.
3. Přijmout závazek ve farnosti – to nás vede ke vztahům.

Pro radost?

1. Žít evangeliem.
2. Číst Písmo, a to nejen sám.
3. Aktivovat ve svém životě vlité ctnosti: víru, naději a lásku.

Michaeli, díky za Tvůj čas i sdílnost. A především – Tobě i Františkovi velké poděkování za vaši službu!

Blanka

Chodovský rodák blahoslaven!

V sobotu 17. dubna 2021 bylo prohlášeno za blahoslavené šest mučedníků z 18. století. Jedná se o Simona Cadrona – představeného cisterciáckého kláštera v Casamari (cca 100 km jižně od Říma) a jeho pět druhů. Jedním z nich je i rodák z Chodova, tedy z naší farnosti, Jan Chrysostom Dominik Zavřel. Jejich svátek byl stanoven na 16. května.

Rodiče P. Zavřela byli Jan Zavřel, šafář z chodovské tvrze, a jeho manželka Zuzana. Měl ještě o dva roky starší sestru Rosalyn. Křest přijal 10. května 1725 od hostivařského faráře P. Františka Jindřicha Kohouta. Ve dvaceti letech vstoupil do dominikánského noviciátu v Litoměřicích a dostal řeholní jméno Chrysostom. Tehdy žilo v konventu 24 dominikánů, z toho 18 kněží a 6 laických bratrů. Po ročním noviciátu složil bratr Chrysostom 14. srpna 1746 slavné sliby, jak tenkrát bylo běžnou praxí ve většině řeholních řádů. Další zprávu o bratru Chrysostomovi máme až z roku 1752, kdy je již uváděn coby student 5. ročníku teologie v Praze, v konventu sv. Jiljí a zároveň i jako katecheta. Nejspíše někdy v těchto letech i složil příslušné zkoušky a byl promován na lektora posvátné teologie, což je titul, který ho opravňoval k výuce na vyšších dominikánských školách. Je o něm zmínka v provinčních katalozích z roku 1755, kde je uváděn jako kazatel „moravského jazyka“ v Olomouci v klášteře sv. Michala. V roce 1760 byl vyslán do Plzně a o rok později je podle záznamů zpět v Litoměřicích, opět v noviciátním domě, jako lektor teologie.

To je také poslední záznam, který o něm máme v rámci České dominikánské provincie, a můžeme se domnívat, že právě v šedesátých letech 18. století začala jeho pouť za dalším řeholním povoláním. V následujících letech pobýval v Benátkách a vyučoval teologii v římském klášteře sv. Sabiny. Je možné, že v té době si přečetl knihu tehdejšího casamarského opata Isidora Ballandaniho Zázraky milosti, která vyšla v Benátkách v roce 1756. Jde o prezentaci opatství, kde se událo mnoho obrácení.

6. června 1776 jej po svolení papeže opat Isidor přijal do konventu cisterciáckého řádu tra-

pistické reformy do Casamari, kde přijal jméno Dominik a o rok později složil slavné sliby. Brzy poté se stal převorem a později novicmistrem. Jak sám později uvedl, stále slyšel vnitřní hlas, aby se Bohu zasvětil na nějakém více uzavřeném místě. Nezdá se tedy, že by nebyl spokojen s řeholní kázní, pobýval téměř vždy ve zcela vzorných a reformovaných kláštech, všechny však byly spojeny s intenzivním apoštolátem, misijní a učitelskou činností.

Když 13. května 1799 vtrhla do opatství francouzská vojska vracející se z Neapole, i přes dobré přijetí ze strany mnichů začali vojáci klášter plenit. Otec Zavřel dvakrát posbíral rozházené hostie – nejprve v kostele a poté v kapli klášterní infirmerie, kde setrval v adoraci se dvěma spolubratry. Zde je překvapili opilí vojáci, a když se otec Zavřel potřešil snažil uchránit Nejsvětější svátost, byl ubit mečem. Jeho poslední slova byla: Ježíši, Maria. Kromě P. Zavřela byli zavražděni i ostatní řeholníci z kláštera v Casamari. Přežil jen jeden, a ten o všem pak vydával svědectví.

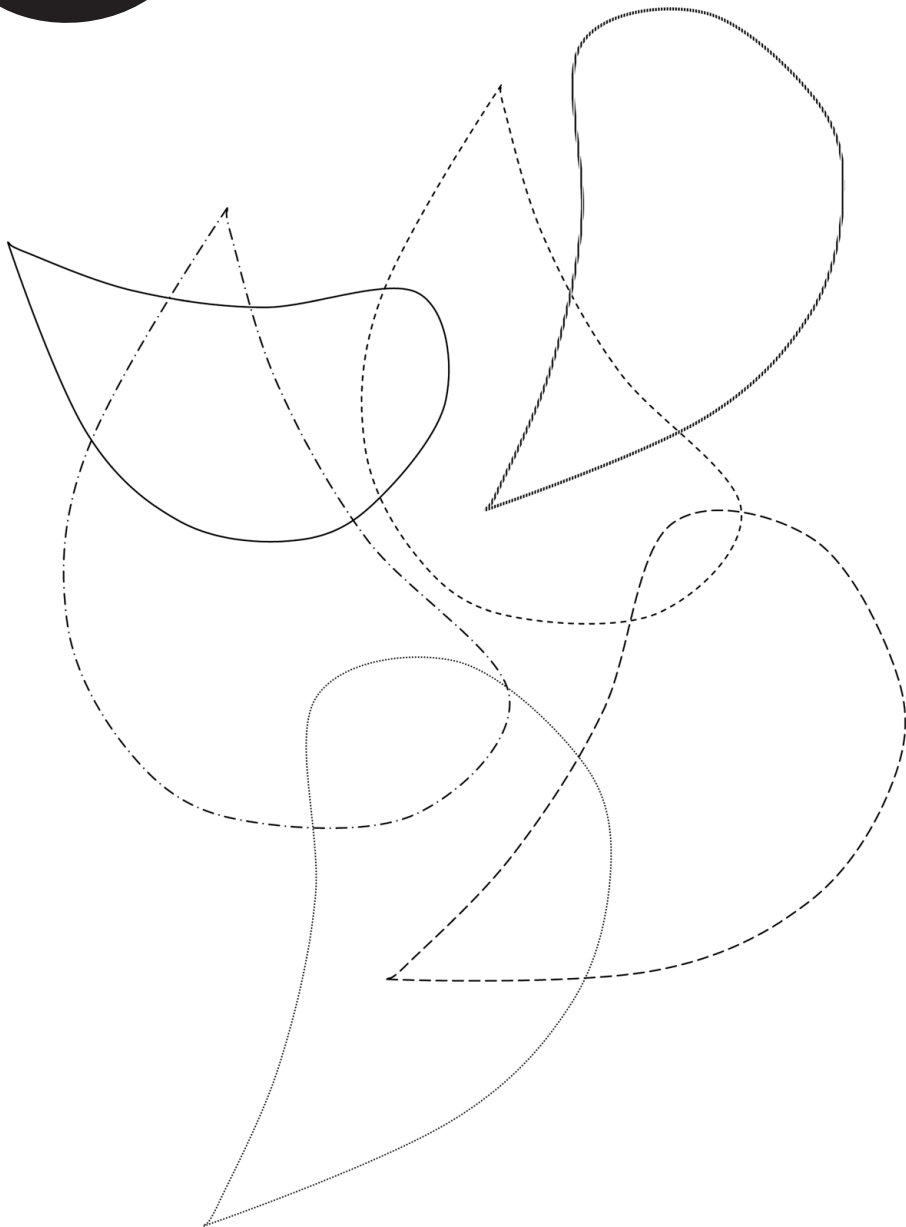
Náš slavný spolubratře, otče Dominiku! Dostal jsi krásný úděl prolít krev, když jsi s planoucí vírou potříkrát chránil nejsvětější eucharistické způsoby před nečistou rukou proradných znesvětitelů Svátosti Lásky. Vypros mi na Boží dobrotě, které jsi sloužil s takovou horlivostí, milostí, o kterou tě prosím z celého svého srdce. Vyplň mou touhu, je-li v souladu s vůlí Páně, abych mohl tak jako ty, po celý život věrně následovat Božský příklad a odevzdat svou duši v Boží milosti. Amen.

P. Zavřel byl mučedníkem eucharistie. Na jeho životě a především závěru života vidíme velkou lásku k Ježíši a Marii. Chtěla bych vás i sebe povzbudit k větší důvěře v Ježíše přítomného v nejsvětější svátosti. Benedikt XVI. vybízí, abychom se nechali Bohem milovat. Abychom otevřeli okna svých duší, aby světlo Boží mohlo vstoupit. Nechme se tedy Ježíšem prostoupit, nechme si darovat Jeho sílu, radost. Svěřujeme Mu naše starosti, problémy a nechme Ho, aby nám pomáhal, osvětloval naši mysl, oživoval naše srdce a učil nás žít s Ním a v Ním.

(Podle materiálů na www.cirkev.cz, TV Noe a Katolického týdeníku zpracovala Katka Friedová.)

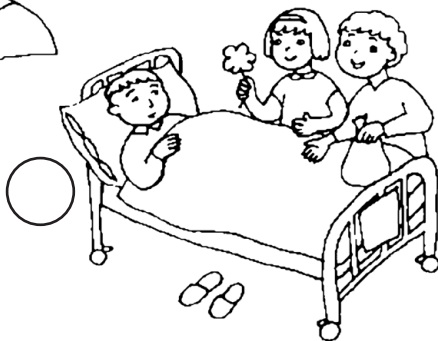
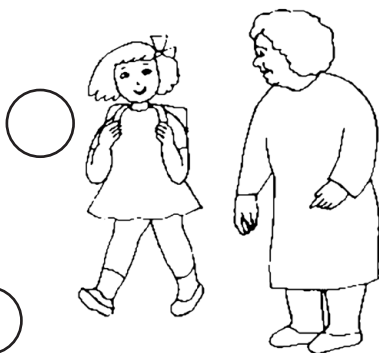

Milé děti, při seslání Ducha svatého se nad každým z apoštolů usadil jeden plamínek. Najdi všechny plamínky na obrázku a obtáhni je různými barvami.

Ahoj holky a kluci, Ježíš nám v evangeliu říká, že máme druhým přátel a dělat dobré věci. Zkusíte najít ke každému obrázku správný text? Přiřaďte číslo k obrázkům, pro které se text nejlépe hodí. Obrázky pak můžete vymalovat.

1. Dobrý den!
2. Tak co, už je ti líp?
3. Maminka má dnes svátek.
4. Hajej můj malý a spi...
5. Neplač, játe to naučím.
6. Půjčím ti toho robota, chceš?
7. Milý Pepo, ...
8. Zdravíčko! Jak se máte sousede?

CO BYLO A CO BUDE?

KŘESŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

CO BYLO?

Netradiční Křížová cesta po Již(ň)áku

Prožíváme zvláštní rok, který se dotýká také činnosti našeho spolku. Sněhová vločka musela svou pravidelnou činnost přesunout do online prostředí, Mikulášskou nadílku v KCMT nebylo možné vůbec uskutečnit... Lyžařský výcvik byl celý podzim pilně připravován, ale i ten bylo nutné na poslední chvíli zrušit.

Během příprav farních aktivit k postní době jsme byli přizváni ke spolupráci. Konkrétně jsme si měli vzít na starost starší děti a mládež z farnosti – připravit pro ně venkovní aktivitu a trochu je rozhýbat. Byla to pro nás jasná výzva! Nějakou dobu nám sice trvalo, než jsme si domluvili první meet (i pro nás je tento distanční způsob nelehký), ale od té doby se přípravy rozjely a od poloviny března bylo možné začít netradičně putovat po Jižním Městě.

Jak dobrodružné měla putování celá jedna farní rodina, nám popsal Petr L.

Anička P.

Reportáž účastníka netradiční Křížové cesty

Když jsme se doslechli o křížové cestě pořádané KSK, zaujalo nás to. Byla to opravdová cesta, která měla začátek a cíl.

Nejprve jsme se zamýšleli nad tím, kde se nacházejí jednotlivá místa, která jsme měli podle fotografií najít. Většinu jsme věděli. Některá jsme tušili a několik málo nevěděli.

Protože jsme chtěli jít jako celá rodina (vzít i mladší bratry – Ondru a Filipka), vydali jsme se nejdříve na průzkum několika míst jen s mamkou, abychom věděli, jak zastavení vypadají. Zjistili jsme, že když lehce pozměníme text zastavení, budou mu rozumět Ondra a Filipka, a že plnit úkoly také zvládnou. Cestu jsme se rozhodli jet z větší části na kolech.

O páté neděli postní jsme vyrazili už všichni. První zastavení nás zavedlo ke kříži ve Formanské ulici. Poté jsme jeli do Milíčovského lesa, kde jsme objeli všechny potoky a prozkoumali všechny možné roury, žádná ale nepřipomínala fotku z obrázku, kde byla roura ústící do vypuštěného rybníčku. Druhé zastavení jsme tedy zatím vynechali a pokračovali jsme na trojku před KCMT, kde jsme ji objevili u několika vík od kanálu. Byl zde úkol vyfotit na další cestě tři stejné objekty, na které narazíme. Protože jsme cestou na čtyřku žádné „trojobjekty“ nenašli, pro jistotu jsme se vyfotili jako tři bratři na stromě, na další cestě jsme ale objevili i další vhodné objekty. Čtvrté zastavení bylo u hotelu Kupa. Byl zde úkol obejmout členy rodiny a říct jim, že je mám rád. Dále jsme se vydali ke kapli sv. Jana Nepomuckého, kde bylo páté zastavení – pomoc Šimona. Zde jsme si za úkol rozdělili neoblíbené domácí práce. QR kód šes-

tého zastavení už na horolezecké stěně nebyl, ale my ho už měli z dřívějšího průzkumu. Poté jsme pokračovali na sedmé zastavení ke klikujícímu autobusu, z tohoto zastavení měl velkou radost nejmladší člen výpravy Filipek, jelikož je nadšený obdivovatel autobusů všeho druhu. Jako úkol zde bylo dělat dřepy po celou dobu až do Velikonoc. Na místě jsme úkol splnili, ale pak jsme ho pozapomněli dělat. Od autobusu se jelo k soše svatého Isidora, kde bylo osmé zastavení. Byl zde úkol popovídat si o našich křesťanských patronech. Pak jsme se vydali k devátému zastavení na Pošepného náměstí za fontánou s rakem, kde byl tentokrát sportovní úkol, desetkrát vyběhnout schody. Protože se už stmívalo, museli jsme cestu ukončit a jet rychle domů.

V týdně jsme se vydali do Kunratického lesa znovu, abychom našli zastavení, která v něm zbývala. Desáté zastavení bylo u bodu záchrany u Velkého altánu. Jedenácté u studánky Václavka, kde jsme se měli zamyslet nad textem zastavení a vytvořit k němu něco z přírodnin. Vytvořili jsme mosty mezi námi. Poté jsme se od studánky pokusili vydat za dvanáctkou k vysílači v objektu rozvodny Chodov. Přejeli jsme sídliště a zkusili k vysílači jít ze zastávky Na Jelenách. Nabízely se dvě možnosti, buď jet po rušné silnici, nebo se s koly prodírat trnín. Navíc se začalo stmívat, tak jsme to vzdali a jeli domů.

Organizátorům jsme psali o nápořku k druhému zastavení a o radu, jak se nejlépe dostat k vysílači. Když jsme dostali fotku druhého zastavení se širším okolím, bylo nám vše jasné. Bylo to vypuštěné jezírko v nové zástavbě Milíčovského lesa. Úkolem bylo napsat si na kámen jméno člověka, kterému chceme pomoci nést něco těžkého. Také jsme dostali radu, že je k vysílači lepší jet přes Šeberov.

Na Květnou neděli se změnil čas, a proto se stmívalo o hodinu později, vyrazili jsme proto znovu k vysílači, tentokrát přes Šeberov. Vysílač jsme bez problémů našli, čekalo nás zde zamyšlení nad tím, co děláme špatně. Přes Opatov jsme dojeli ke třináctému zastavení, které se nacházelo na Kostelně Církve bratrské a pak na čtrnáctém zastavení na chodovském hřbitově. Zde byl úkol najít zanedbaný hrob a pomodlit se u něho. Ondrovi se žádný hrob nezdál dost zanedbaný, po delším hledání jsme našli hrob alespoň nedostatečně opečovávaný.

Protože už bylo odtajněno i patnácté zastavení – zelená pumpa v oblasti Starého Chodova, vydali jsme se ji hledat. Objevili jsme ji nečekaně brzy, zjis-

tili jsme ale, že ještě nejsme u cíle. Měli jsme donést na farní zahradu naše kameny z druhého zastavení. Bohužel jsme zjistili, že naše kameny jsme zapomněli doma, a tak jsme cestu opět nedokončili.

Na farní zahradu jsme se vypravili ve středu Svatého týdne, naše kameny se jmény jsme položili na předpřipravený kříž a putování po křížové cestě tak dokončili. Cesta se nám moc líbila a rádi si ji připomínáme.

Petr L.

Postřehy k netradiční křížové cestě vítány

Chceš se také podělit o svůj zážitek?

E-mail: info@kskpaha.org je k dispozici i pro tvé fotky a povídání.

CO BUDE?

V současnosti vedoucí aktivně připravují letní tábory. Věříme, že budou moci během prázdnin proběhnout, ač dnes není jistého vůbec nic.

Letní dobrodružný tábor 24. 7. – 7. 8. 2021

Elektronické přihlašování na letní dobrodružný tábor KSK spuštěno!

Téma letošního tábora je utajeno, tak to bude malé překvapení. Pokud nám to situace umožní, pojedeme tradičně na tábořiště nedaleko Manětína.

Odkaz na el. přihlášku naleznete zde: www.ksk-praha.org.

Vodácký tábor pro děti a mládež 14. 8. – 21. 8. 2021

Během vodáckého tábora budeme sjíždět některou z krásných českých řek, spát budeme ve stanech.

Starat se o nás bude zkušený tým vedoucích, aktivistů polní kuchyně a instruktoři kanoistiky.

Informace a přihlašování probíhá přes e-mail: voda@kskpaha.org. Stačí uvést kontakt a případný dotaz. Informace a přihlášku zašleme.

Info a kontakty www.kskpaha.org

■ Dívčí skautský oddíl Sněhová vločka

Eliška Kosmáková: elzuska@spoluzaci.cz

zprávičky z Farní charity

Na charitní e-mail přišla poptávka po sociálních službách. Paní Klára hledala služby pro manžela Jiřího, který si zlomil krček. Po úspěšné operaci se hospitalizace chýlila ku konci. V nemocnici paní Kláru upozornili, že bude potřebovat pomoc, protože péče o manžela bude náročná. Pan Jiří byl po úrazu upoutaný na lůžko. S pomocí se dokázal posadit a udělat pár kroků s chodítkem. Vzhledem k pandemii lékaři nedoporučili okamžitý překlad na rehabilitaci. Další postup záležel tedy na rodině. Manželé mají sice děti i vnoučata, ale všichni jsou zaměstnaní a na každodenní pomoc prarodičům nemají čas. Sociální pracovnice v nemocnici proto doporučila naši Charitu.

Péče o člověka, který je upoutaný na lůžko, není jednoduchá. Ideální je, pokud je možné připravit domácnost i členy rodiny ještě předtím, než je nemocný propuštěn do domácího ošetření. V tomto případě nemocnice termín propuštění oznámila s předstihem, měli jsme tedy dostatek času vše domluvit a naplánovat.

Manželé bydlí v patrovém rodinném domku. V přízemí je kuchyně a obývací pokoj, ložnice a koupelna se nacházejí v prvním patře. Paní Klára si představovala, že manžela uloží normálně do manželské postele. Vůbec si neuvědomovala, že její plán není možné realizovat. Pan Jiří nevychází po schodech do patra. Musela by najít někoho, kdo ho vynesou. Lůžko je příliš nízké, manžel z něj nevstane a případná pomoc by vyžadovala od pečujícího opravdu velkou námahu. K posteli také není možné přisunout pomůcky, které by klientovi usnadnily pohyb. Pečující osoba by zase měla přístup pouze z jedné strany, a to by manipulaci s ležícím člověkem ztížilo. Také by se musela k nízkému lůžku sklánět.

Lidé si často představují, že přivezou svého nemocného domů. Zatelefonojí k nám. My okamžitě přiběhneme. Hodíme si ho na záda,

odneseme, kam bude potřeba a opečujeme dle jejich představ. Realita je poněkud jiná. O sociální služby je veliký zájem. Kapacita našich služeb bývá naplněna. V poslední době jen výjimečně můžeme přijmout klienta okamžitě. V Charitě pracují obyčejní lidé, nejčastěji ženy starší 45 let. Fyzické možnosti zaměstnanců jsou také limitované. Snažíme se proto vždy připravit podmínky v domácnosti tak, aby péče byla pro zaměstnance i klienty bezpečná. Příbuzní často odmítají naše požadavky na úpravu prostředí, kde bude péče poskytována. Nechtějí ve svých domovech nic měnit. Na jednu stranu to samozřejmě chápou. Kdo by si chtěl pouštět do bytu cizí lidi, a ještě ho upravovat podle jejich požadavků! Nám ale nejde o naše pohodlí, ale především o bezpečí našich klientů.

Chvilu nám trvalo, než jsme paní Kláru přesvědčili, že se v domku musí některé věci změnit. Mladší členové rodiny našťásti rychle pochopili naše požadavky a maminku přesvědčili. Přiložili ruku k dílu a během víkendu upravili obývací pokoj v přízemí domku, aby do něj bylo možné umístit polohovací lůžko. V pondělí potom přivezli i zapůjčenou postel, a tak pan Jiří mohl jít domů.

Manžele teď navštěvujeme každý den dopoledne a pomáháme panu Jiřímu s osobní hygienou a oblékáním. Doporučili jsme i organizaci, která se zabývá rehabilitací v domácím prostředí. Fyzioterapeut už do domácnosti dochází. Klient se zlepšuje, je schopný si s dopomocí dojít na záchod a do kuchyně. Rodina se snaží domluvit pro oba manžele pobyt na rehabilitační klinice a potom v lázních. Všichni doufáme, že se pan Jiří rozhodí a manželé nás už nebudou potřebovat. Byla bych ráda, kdyby se zařadili do té malinké skupinky klientů, kteří z naší péče odejdou, protože se uzdravili.

Postní almužna v letošním roce vynesla 19.673 Kč. Všem dárcům moc děkujeme. Finanční prostředky přidáme k těm, které už máme nasbírané k zakoupení nového auta pro naše terénní služby.

*Přeji nám všem
slunečnický květen.*

Eva Černá

PROGRAM / AKCE / SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláre** – 3. 5. 2021 od 20 hod. přes Skype. Slovo života na květen: „**Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.**“ (1Jan 4,16). J+V Friedovi – tel. 731625949.
- **Páteční dopolední setkávání** (nejen pro seniory) v pátek v 9 hod. se zatím stále ještě nekoná.

Pokud to dovolí epidemiologická situace, pak bychom vás rádi pozvali k programům, které jsme pro vás připravili. V současné době nikdo neví, kam se to může zvrtnout, ale přesto s nadějí vyhlížíme čas, kdy to půjde.

- **1. 5. – Farní pouť na Svatou Horu u Příbrami.** Tak, jak to komu půjde. Pěšky, na kole, autem, vlakem. Na místě plánujeme společnou mši svatou od 15.00 hod.
- **6. 5. / 19.00 – Zastavení u Matky Terezy: „O iluzi umění a umění iluze.“** Naším hostem je sochař, vizuální umělec a cestovatel Patrik Proško.“ Rozhovor o hranicích reality a jejích vrstvách, hodnotě pomíjivosti a lidských činů i o bohatství, se kterým se vrací ze svých cest.
- **8. 5. / 8.30–12.00 – Dobroden.**
- **9. 5. / 15.00–17.00 – Zadáno pro dámy** – odpoledne pro všechny ženy (tvořivé dílny, fotokoutek, kavárna, cvičení v přírodě). Není zajištěno hlídání dětí – o to prosíme naše tatínky ;).
- **15. 5. / 10.00 – První svaté přijímání dětí** z naší farnosti. Mše je pouze pro rodiny dětí. Možno sledovat na YouTube.
- **16. 5. / 15.00 – Pouť u kapličky sv. Jana Nepomuckého,** ul. Starobylá.
- **23. 5. – Jihoměstské posvěcení** – Výročí posvěcení Komunitního centra Matky Terezy.
 - 16.00 – **koncert písničkáře Pavla Helana.** Podle počasí na terase KCMT, otevřená kavárna.
- **22. 5. / 20.00 – Svatodušní vigilie** (KCMT).
- **28. 5. – NOC KOSTELŮ** „*Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří.*“
Přijměte pozvání do obou našich kostelů k nahlédnutí, zastavení. Program bude upřesněn dle aktuální situace během května.
- **30. 5. – DEN DĚTÍ,** odpoledne pro děti.

KNIHY

- **Fratelli Tutti, encyklika, papež František, KNA**
Hlavním tématem encykliky je „sociální přátelství, které nikoho nevylučuje“ a „bratrství otevřené pro všechny“. Papež František nejprve reflektuje nezdravé tendence v současné globalizované společnosti, politice, hospodářství a médiích. Na jedné straně vidí bezbřehý individualismus, ztrátu smyslu pro společné dobro a vylučování starých, nemocných či nenarozených z našeho obzoru, na straně druhé bezmezný konzum, magickou víru v to, že trh vyřeší sociální a ekonomické problémy, nebo sílící nacionalismus a populismus v politice. Papež ovšem nezůstává jen u kritiky. Jako muž naděje povzbuzuje všechny lidi dobré vůle ke vzájemnému setkávání a rozvíjení vztahů uvnitř menších i větších společenství. Nově promyšlena jsou i velká témata, jako je digitální propojenost současného světa, vlastní kulturní a náboženská identita otevřená druhým, nepřipustnost trestu smrti nebo role OSN tváří v tvář válkám, terorismu a obchodování s lidmi. Na závěr vyzdvihuje papež základní lidské právo – svou bodu náboženského vyznání pro všechny – i potřebu dialogu mezi náboženstvími. Dialog neznamená a priori kompromisy ani zakrývání svého nehlubšího přesvědčení. Spíš naopak: „Vždyť čím je naše identita hlubší, pevnější a bohatší, tím budeme schopnější obohacovat druhé z toho, co je nám vlastní.“

- **9 dní k navázání přátelství s Duchem svatým,**
Raniero Cantalamessa, Paulinky

Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme modlit, chápat Písmo svaté ani milovat. Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí (Sk 1,8).

- **Vypadlá z hnízda, Clotilde Noël, Paulinky**

Mladí manželé Noëlovi měli už šest vlastních dětí, když se rozhodli, že by si rádi osvojili nějaké opuštěné dítě s postižením. V květnu roku 2013, po dvouletém byrokratickém martyriu, si konečně mohli převést domů „dauníka“ Marušku, která se záhy stala miláčkem celé rodiny. V jistém okamžiku Clotilde pocítila potřebu psát, pravidelně svěfovala veškeré to napínavé dění svému deníku.

Ú M Y S L Y A P O Š T O L Á T U M O D L I T B Y

- **Všeobecný úmysl:** *Za finanční svět* – Modleme se, aby ti, kdo nesou odpovědnost za finance, spolu s vládami usměrňovali finanční oblast a chránili občany před nástrahami s nimi spojenými.
- **Národní úmysl:** Děkujeme **za mariánská poutní místa** a prosíme, aby na nich lidé skrze Pannu Marii snadno nacházeli cestu ke Kristu.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30
(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00**
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	18.00
Sobota	8.00	18.00*
Neděle	8.00**	11.00, 13.30

* Na sobotní mši svatou v 18.00 hod. je nutné se přihlásit
** Bohoslužba je přenášena na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha)

Využijte prosím možnost svátosti smíření v časech, kdy jsou kostely otevřeny k individuální návštěvě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. května 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design